

Oponentský posudek na diplomovou práci

Lukáš Snopek:

Zanikání cisterciáckého kláštera v Sedlci (1783-1799),

FFUK Praha 2008, 97 stran s příl.

Předložená studie Lukáše Snopka se zabývá problematikou rušení cisterciáckého kláštera v Sedlci. Oproti původnímu zadání došlo k modifikaci (kterou autor nevysvětluje) spíše směrem k jeho rozšíření; téma je však uvedeno velice vágně: „Následující text se věnuje především společenským okolnostem rušení klášterů a obecně tématu zanikání kláštera v Sedlci“: cíl ani základní otázky tedy explicitně formulovány nejsou a vyplývají částečně až z dalšího textu.

Práce je rozdělena na tři základní kapitoly. První se týká dějin sedleckého kláštera (25 stran), druhá společenské atmosféry 18. století ve vztahu k mnišství (19 stran) a teprve poslední, třetí kapitola – která představuje (nebo by podle zadání a titulu představovat měla) vlastní těžiště studie - je věnována samotné problematice zanikání sedleckého kláštera v josefínské době (29 stran), což činí práci poměrně disproportionální. Obě dvě první kapitoly (které, byť velice přehledně a srozumitelně zpracované, představují vlastně kompilaci známých věcí) jsou vlastně jakýmsi „úvodem“ k vlastnímu tématu, které je však oproti takovému „úvodu“ takřka poloviční, takže ústřední téma v celku práce jaksi zaniká. Zdá se, jakoby se autor nechal doslova „unášet“ svými prameny (i literaturou), které hojně informují o předosvícenském období, nicméně ve chvíli, kdy se dostal k samotnému meritu věci, téma mu jakoby „uniká“.

Právě třetí kapitola, která měla být jádrem práce, je nejpůvodnější a nejoriginálnější – zejména podkapitola věnovaná rozprodeji sedleckého mobiliáře. Zde se L. Snopek mj. pokusil modifikovat některé dosud často opakované nepřesnosti týkající se okolností rušení tohoto kláštera. Původních archivních pramenů však využívá autor bohužel velice málo, což je – vzhledem k tomu, jaký materiál musela podobná „operace“ zanechat – pro čtenáře/ky poměrně velkým zklamáním. Zdá se, že hlavním zdrojem informací pro něj byla rukopisná práce P. Zahradníka, která je výsledkem stavebně historického průzkumu (její uložení ani původ či dataci autor bohužel neuvádí). Možná i proto působí práce až příliš popisně a faktograficky. Je škoda, že se autor více nevěnoval například další „kariéře“ bývalých

sedleckých mnichů (jakkoli toto téma naznačuje) nebo že se nepokusil o promyšlenější srovnání sedleckého „případu“ s jiným vhodně zvoleným příkladem, aby tak lépe vynikla právě specifika Sedlce.

Další okruh výtek se týká obecně způsobu zacházení s primárními i sekundárními zdroji. Autor své zdroje často neuvádí a není jasné, zda vychází z pramenů nebo z literatury. Je tomu jak v úvodním přehledu dosavadní literatury k tématu, kde poznámky zcela scházejí – a to i u odkazů, které nelze dohledat v závěrečném výčtu literatury (zejm. práce J. Šotoly, Ireny Bukačové, Lenky Dostálové či Ondřeje Bastla – s. 6-8), tak i v některých podstatně dramatičtějších pasážích, kde by čtenáře/ku autorovy zdroje zajímaly nejvíce (např. s. 66-67).

Přesto autor dokázal, že je schopen kriticky zacházet s dostupnou literaturou, zpracovat ji do přehledného textu a zformulovat i podložit své vlastní hypotézy.

Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 8. září 2008

Mgr. Daniela Tinková, PhD.